

Arrest

nr. 104 901 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2012 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet in. Op 11 december 2012 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard. Op 3 januari 2013 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat er geen bezwaar bestaat tegen een uitwijzing naar Polen.

Op 16 januari 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing die op 6 februari 2013 aan verzoekster werd ter kennis gebracht.

Op 16 januari 2013 werd aan verzoekster en haar gezin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend middels afgifte van een bijlage 13. Dit bevel werd op 6 februari 2013 betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 11.12.2012 vast dat het voorliggende dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve,

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of,

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt om de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens (EVRM)...3

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand van de betrokkene doch tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet voorstel te gaan stellen dat verzoekster naar Polen kan uitgewezen worden aangezien er daar mogelijkheden zijn om haar te behandelen. De arts-attaché dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelfde nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen. Hij dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoekster zich kan aanbieden eerder dan zomaar artikelen van het internet te plukken en te gaan aannemen dat deze wel juist zullen zijn, dat verzoekster wel behandeld zal worden. Dat nochtans geen discussie bestaat over het feit dat verzoekster behandeld dient te worden voor tuberculose, en het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn. Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat wel degelijk behandeling voor TBC aan de orde is, en er noodzaak is tot behandeling, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan. Hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst van de aandoening zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, en een oplossing te bieden, heeft de arts er zich toe beperkt te stellen dat er behandeling mogelijk is in Polen, en voor het overige verzoekster volledig in plan gelaten, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is. Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand. Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk. én bovendien het ontbreken van elk concreet behandelingsvoorstel in Polen, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uit- eindelijkte uitkomst van de beslissing.”

2.1.2. Verzoekster acht de opgeworpen rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn besloten tot de ongegrondheid van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat zij in plan wordt gelaten nu er geen persoonlijk gesprek

heeft plaatsgevonden tussen de arts-adviseur en verzoekster, en gezien geen concreet behandelingsvoorstel wordt geformuleerd door de arts-adviseur in zijn advies. Verzoekster betoogt dat, daar waar zij op heden in België wordt behandeld, *“het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn”*.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In casu heeft de gemachtigde de voorgelegde attesten overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer voor advies. De ambtenaar-geneesheer heeft deze attesten geëvalueerd, doch vastgesteld dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar Polen, nu de nodige behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

In het medisch advies van 3 januari 2013 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 20.11.2012. Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 16/10/2012 van dr. F, blijkt dat betrokkene lijdt aan pulmonaire tuberculose. Zij wordt behandeld met Rifampicine, Nicotibine, Pyridoxine, Ethambutol en Tebrazid.*

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 25/9/2012 van dr. R. J, blijkt dat betrokkene lijdt aan een pulmonaire tuberculeuze infiltratie. Patiënte werd blijkbaar reeds behandeld in haar thuisland, maar onderbrak haar behandeling, zodat er opnieuw een behandeling van 6 maanden diende te worden gestart. Zij wordt behandeld met Rifampicine, Nicotibine, Tebrazid, Pyridoxine en Ethambutol.*

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 40-jarige vrouw, afkomstig uit Rusland, lijdt aan pulmonaire tuberculose. Als medicatie neemt zij Rifampicine, Nicotibine, Pyridoxine, Ethambutol en Tebrazid. Wat betreft deze longaandoening, is het duidelijk dat de behandeling (duur 6 maanden) die blijkbaar gestart werd in september nog moet verder gezet worden. Samenvattend blijkt dus dat betrokkene nog verdere behandeling moet krijgen voor de tuberculose. De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Polen, het land waarnaar zij wordt uitgewezen. Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen:

» Verwijzend naar de site:

http://www.urpl.sov.pl/svstem/article_attachments/attachments/3066/oripinal/Wvkaz_2012_zal1.vdf?1331310063

blijkt dat Rifampicine, Nicotibine (isoniazide), Pyridoxine, Ethambutol en Tebrazid (p-vrazinamide) beschikbaar zijn in Polen.

- *Verwijzend naar de sites: <http://www.spcsk.amwaw.edu.pl/> blijkt dat er ziekenhuizen met een dienst voor longziekten beschikbaar zijn in Polen.*

» Verwijzend naar de site: <http://www.doctor.pl/> blijkt dat er longartsen beschikbaar zijn in Polen.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Polen.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Zodoende is er geen medisch bezwaar tegen een uitwijzing naar Polen.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek dd. 3/1/2013 blijkt dat:

Vreemdelingen in de asielpprocedure genieten gratis dekking van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, gefinancierd door de Dienst voor Vreemdelingen, tot twee maanden nadat de definitieve beslissing in hun dossier is genomen. In het Poolse gezondheidszorgsysteem zijn behandelingen voorzien voor voorkomende aandoeningen en ziektes.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Polen.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een uitwijzing naar Polen.”

Verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het verlenen van zijn advies. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van theoretische beschouwingen, doch gaan voorbij aan de concrete inhoud van het advies. Zij laat het advies zelfs volledig onbesproken.

Er kan niet worden ingezien welke bijkomende motivering de ambtenaar-geneesheer had dienen op te nemen in de motivering van het advies of welk bijkomend onderzoek de ambtenaar-geneesheer had dienen uit te voeren, gezien de voor zich sprekende vaststelling dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat zij diende te worden gehoord door de ambtenaar-geneesheer. De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, § 1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonnodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het volstaat dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Hij dient voor verzoekster geen concrete behandeling vast te leggen of voor te stellen in Polen.

Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, doordat geen concrete oplossing werd geboden met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde bovendien dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « *in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn* », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu is er geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, de gezondheidstoestand van verzoekster werd bestudeerd door de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde attesten en de ambtenaar-geneesheer heeft geadviseerd dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending art. 3 EVRM Schending art. 9 TER 2e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert. Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 03.01.2013 op basis van een paar internetsites zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand uitspraak gedaan inzake de beschikbaarheid van behandeling in Polen. Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : “Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig correct advies werd gegeven over behandelings- en opvolgingsmogelijkheden. Als er geen correct advies wordt verleend inzake de mogelijkheid tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om

te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Door zomaar zonder enige concrete informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden. De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er behandeling aan de orde van TBC , diende hij dit ook in casu gedaan te hebben; Het gemakkelijker halve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig afdoend onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering. Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek waarbij de behandeling dient verdergezet te worden in België. De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat geen correct advies zou zijn gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer een advies heeft verstrekt zonder over concrete informatie te beschikken, nu geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele toestand en geen bijkomend advies werd gevraagd aan deskundigen.

Vooreerst wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeksters beschouwingen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer ‘niet correct’ zijn, is niet ernstig. Verzoekster gaat bij haar kritiek voorbij aan de omstandige motivering van het advies. Zij gaat zelfs niet in op de concrete motivering van het advies, en slaagt er niet in aan te tonen dat dit advies onvolledig zou zijn, of zou berusten op incorrecte informatie.

Ook verzoeksters kritiek dat de ambtenaar-geneesheer het advies had moeten inwinnen van ‘deskundigen’, kan niet worden aangenomen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat de ambtenaar-geneesheer dergelijk advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet. Al evenmin bepaalt artikel 9ter dat het aan de ambtenaar-geneesheer zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. Verzoeksters kritiek mist derhalve elke juridische grondslag. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat tenslotte niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS van 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS van 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Verzoekster gaat niet *in concreto* in op de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, zodanig dat deze niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM. Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 03.01.2013. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins afdoende standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekster. Dat door de adviserend geneesheer wordt verwezen naar een aantal internetadressen om te gaan stellen dat behandeling mogelijk is in Polen, doch verzoekster, computeranalfabeet is, en uit de beslissing geenszins enige nuttige informatie kan halen betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling. Dat het advies van de arts en de daarop gesteunde beslissing in gene mate correct zijn gemotiveerd in die zin dat verzoekster persoonlijk niet weet op basis van welke concrete informatie zij is gebaseerd. Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoekster geen duidelijke en voor haar toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing. Dat het verzoekster voorkomt dat de arts-adviseur lukraak een paar internetsites heeft opgesomd die de algemene toestand in Polen omschrijven doch zonder een

concreet behandelingsvoorstel voor verzoekster en ook zonder concrete motivering mbt. de medische toestand van verzoekster. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een concreet voorstel van behandeling (ziekenhuis, dokter, enz), en door dit niet te doen, er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.”

2.3.2. Verzoekster betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing voor haar niet duidelijk zijn, nu zij de websites waarnaar ‘lukraak’ wordt verwezen niet zou kunnen raadplegen. Zo zou het voor verzoekster niet mogelijk zijn te controleren op basis van welke concrete informatie de bestreden beslissing werd gebaseerd. De verwerende partij zou eveneens hebben nagelaten een concreet behandelingsvoorstel te formuleren. De gevolgen van de terugkeer zouden niet duidelijk zijn.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, waar door de ambtenaar-geneesheer geadviseerd wordt dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen in die beslissing worden gelezen, terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer samen met de beslissing aan verzoekster werd betekend en haar aldus eveneens bekend is. Met haar vage kritiek dat zij een computeranalfabeet is, toont verzoekster nog niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op incorrecte informatie is gestoeld. Het loutere feit dat verzoekster geen kennis zou hebben van de inhoud van de door de ambtenaar-geneesheer aangehaalde websites, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Gelet op het advies van ambtenaar-geneesheer, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaarde. Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat een terugkeer naar het land van herkomst geen neutraal gegeven is, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Waar verzoekster voorhoudt dat geen ‘concreet behandelingsvoorstel’ zou zijn geformuleerd, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden een verwijdering van een zieke vreemdeling niet mogelijk is, en dit conform de rechtspraak van het EHRM.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het EHRM een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (‘a very exceptional case’), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de

gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

In casu toont verzoekster geenszins uitzonderlijke humanitaire redenen aan. De nodige behandeling is immers beschikbaar en toegankelijk in Polen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het advies. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenszins rekening houdt met de actuele toestand. Verzoekster maakt expliciet reserves tegen een terugkeer naar Polen. De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tsjetsjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van de echtgenote van verzoeker, het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen. De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensenwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan. In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië dezelfde en is er totaal mensenwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet. Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn. Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. De situatie bestaat erin dat Tsjetsjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witruisische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten. Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat verzoeker zijn asielaanvraag correct

behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien zijn afkomst uit Tjetjenië is nu al zeker dat hij deze NIET zal krijgen. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoeker in Polen een correcte afhandeling zal kennen. Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Tsjetsjenië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde. Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tsjetsjenië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

2.4.2. Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de veranderde toestand in Polen voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, noch met het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige behandeling in Polen.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze argumenten niet gericht lijken te zijn tegen de bestreden beslissing, maar wel tegen de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 21 november 2012. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181, Arr. RvS 1993, z.p.).

Bovendien zijn de beweringen van verzoekster inzake de veranderde toestand in Polen en het gebrek aan opvang, bij gebrek aan enig concreet stavingstuk, niet dienstig. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van vage beschouwingen die door geen enkel stuk gestaafd worden en evenmin zelfs maar enigszins verduidelijkt worden, en waaromtrent zij geen melding maakte in haar aanvraag of mogelijke actualisering.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd inzake elementen waarop verzoekster zich pas voor het eerst in het verzoekschrift beroept. De verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat medische verzorging beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

De loutere bewering dat verzoeksters asielaanvraag niet correct zou worden behandeld door Polen om reden dat verzoekster uit Tsjetsjenië afkomstig is, houdt geen verband met de inhoud van de bestreden beslissing, is louter hypothetisch en wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster aangevoerde schendingen van beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, kunnen niet worden aangenomen. De verzoekende partij toont met haar algemene betoog niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoekster gaat niet verder in op de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikelen die bovendien betrekking hebben op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij opgeworpen schending wordt aangebracht, kan de verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649, R.A.C.E. 1994, z.p.; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC